

האור שמתוך החורבן

מה היא האור שליווה את מהלך מחשבתם של חסידים בעבודת האבלות על החורבן? איך דווקא הגלות והחורבן מגלה את אור הגאולה?

העדר ההתגלות בעולם, מצד שני דווקא אז התגלה בשכינה הק' עומק כזה של ייחוד וגילוי, איך שהשכינה הק' ובני ישראל כ"כ מאוחדים בתכלית בפסגת המדרגות, בקשר שלא ינתק לנצח, אשר העומק הזה לא היה המקדש כלי ראוי להכיל ולגלות אותו, ורק בשעת החורבן הוא התחיל להתגלות לראשונה.

ג גם הגלות לטובה

ובעומק, זה היה כל המטרה והתכלית הגנוזה של החורבן וכל הגלויות שכלל ישראל עוברים, כי כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד ואין מציאות שהקב"ה יעשה דבר שלא לטובת כלל ישראל, ואכן הטוב הגנוז שהקב"ה מוביל בכל הגלות וכל הצרות שעוברים כתוצאה מכך על כלל ישראל, כולם הם כעין ריקבון הגרעין ארוך שהקב"ה מוביל כבר משך אלפיים שנה, בכדי לגלות את עומק הקשר והייחוד בין השכינה ונשמות ישראל לקב"ה. אשר אכן בזמן הבית הראשון והשני, לא היה העולם כלי ראוי להכיל את גילוי הקשר העמוק הזה, אך דווקא ע"י החורבנות והעדר הגילויים של אריכת הגלות, לעתיד לבוא המקדש השלישי, הייחוד העצום והנשגב פי כמה בין נשמות ישראל לקב"ה, וכתוצאה מהגלות.

וכמו אדם שעבר עליו תקופה קשה, אשר יש אנשים רבים שמעידים על עצמם כי באותם רגעי קושי, הם גילו בעצמם כוחות עצומים של אמונה ובטחון, שמעולם לא ידעו כי קיימים בהם כוחות עצומים כאלו, ומאז הלאה הכוחות האלו ממשכינים ללוות אותם. כך על דרך זה, במשך זמן הגלות הולך ומתגלה קשר עמוק עמוק הקיים בין נשמות ישראל להש"ת, אשר הבית הראשון והשני לא היו מסוגלים לגלות את הקשר העמוק הזה, אך דווקא הגלות והצרות הם מכשירים את הקרקע של העולם שבבית השלישי כן יתגלה הקשר העמוק הזה כאן בעולם בגילוי ממש.

נמצינו אומרים כי בעומק, באותו רגע שבו אירע החורבן, באותו רגע הגאולה האמתית ותכלית הבריאה התחיל להתגלות.

ואת זה אמר רב יהודה אמר רב: **"כשם שמשכננו אב ממעטין בשמחה אדר מרבין בשמחה"**. האדר והאב דווקא שייכים מאד זה לזה, כי ברגע שנולד מיעוט השמחה של אב בו ברגע נולד ריבוי השמחה של אדר! כי כידוע השמחה של אדר ופורים הוא שמחה מעין העתיד לבוא ולכן היא התגלתה רק בזמן הגלות.

והאור של פורים מגלה כידוע את האור העליון הזה, של הקשר בין נשמות ישראל לאביהם שבשמים החודר בעד כל חסכוניות הגלות - אשר על כן יש להתבסס בו ולבטל את הגוף וגדרי הגילוי הרגילים של העולם, בכדי לגלות את האור שהעולם עדיין אינו כלי להכיל אותו.

והאור הזה התחיל להאיר בעולם רק מרגע החורבן והתחלת הגלות, וכאמור, כי כל עוד שהיה בעולם הדרגה הגלויה והמוחממת לגדרי העולם של השראת השכינה בישראל, זה הפריע לקשר העמוק והאין סופי של של לעתיד לבוא להתפתח, ודווקא מעת החורבן כשהגרעין התחיל לירקב, התחיל הקשר האין סופי לצמוח. נמצינו אומרים שמיעוט השמחה של אב הוא זה שיוצר את שמחת פורים.

לכן חז"ל רומזים לנו: אכן העבודה בעולמו שלנו בימים אלו היא דווקא למעט בשמחה ולהתאבל, אך בעד כל נשכח את העומק: כשם היא מתגלה בעולם, אך בד בבד כל נשכח את העומק: כשם שמשכננו אב ממעטין בשמחה, כך משכננו אדר מרבין בשמחה. יתן ה' ונזכה כבר.

מעובר מעשריו על המשפיע הנה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א המתקיים מדי יום רביעי בהיכל ביהמ"ד הגדול בירושלים בשעה 7:30 בערב

ובנוסף לכך כביכול כביכול יש בחינה בעומק מה שאין הפה יכול לדבר, שגם לשכינה הק' יש בחינה של 'תנו עוז לאלקים' מין תוספת אורה מכה התגלוה בתחנונים למטה, וזה סוד ייחוד קוב"ה ושכינתיה על ידי **הוא טמיר ונעלם**, כי כשיש ייחוד קוב"ה בשכינה, השכינה זוכה ע"י כך גם לאור עליון של טמיר ונעלם, ואכמ"ל.

ומה שהתרחש בשעת החורבן, זה מה שמתרחש בשעת פטירת האדם לבית עולמו, הנשמה של העולם הסתלקה, השכינה הק' הסתלקה.

ותוצאה ישירה באו מיד גויים להיכלו ושרפוהו, והגלו את ישראל מארצם ביסורים נוראים, והחריבו את עיר וארץ קודש. כי כשהנשמה מסתלקת התוצאה הישירה היא שהגוף חווה יסורים נוראים ומת ונרקב.

וכך גם למעלה כביכול יש צער עצום כשבמעשי התחנונים אין השכינה הק' מתגלה בעולם, וכציפור נודדת עזבה את ביתה, וגם נמנע ממנה אור כביכול.

ב הטוב שבהסתלקות - ההתפשטות מהצמצום

אך מאיך גיטא, כשנמשך הלאה עם המשל של פטירת האדם, נוכל להתבונן באור הנשגב והגילוי העצום שהתגלה דווקא בשעת החורבן, הגילוי אשר חסידים הקפידו שלא לשכוח בימים אלו על אף הגלות והצער הנורא.

כי כידוע כשנשמה מסתלקת מן הגוף, גם אם עצרה עצום על כך שאינה יכולה להתגלות עוד למטה, אך מצד שני הרי רק אז **הנשמה עולה** למעלה וכוחותיה האמיתיים מתפשטים להשגות אלקות בלי בבל.

כי כל עוד שהנשמה היתה למטה מלובשת בגוף, הגוף מצמצם עליה, וגם אם הגוף מוזכר ומכוון לרצון הנשמה, עדיין האורות שבנשמה מוכרחים להיות מותאמים לפי כלי הגוף, שזה צמצום עצום על כוחותיה האין סופיים.

ודומה הדבר לרב חכם עצום, אשר זכה לתלמידים טובים שיכולים לקבל את אורו ואת חכמתו, וכל עסקו הוא בהשפעה לתלמידים, גם אם יש לו תענוג עצום מההשפעה. מ"מ חכמתו מצטמצמת בכך, כי מתאים הוא את לימודו ואת השגותיו בהתאם לכפי מה שיוכל להשפיע. ואם יקחו ממנו את התלמידים, יהיה לו מכך כאב עצום מחסרון ההתבטאות וההתגלות, (ומחסרון אותו האור שניתוסף ברב כאשר מחבר ומשפיע לתלמידיו כנ"ל). אך מצד שני דווקא אז יצא חכמתו מצמצומה, ויוכל להתפשט ולהתרחב בהשגות גבוהות ועולות כפי גודל מדרגתו.

ועל דרך זה גם מובא מהרה"ק ר' פינחס מקוריץ ז"ע, כי ההסבר בכך שרק כאשר הגרעין נרקב הוא יכול להצמיח הלאה פירות נוספים, הוא כי כל עוד שכת ההיולו שהוא הכח להצמיח היה מלובש בגרעין, הגרעין מצמצם עליו וכוחותיו להצמיח פי כמה מוגבלים ומוסתרים בה, ורק כשהוא נרקב, אז יוצא כח ההיולו מצמצומו והתלבשותו ושוב יכול הוא להצמיח אף אילן שלם.

זה גם מה שהתרחש בזמן החורבן, (ומאיר מדי שנה בשנה בימים אלו). כל עוד בית המקדש היה קיים והשכינה הק' התגלתה בעולם בביתה ובעיר קדשה, השכינה הק' אכן התגלתה והתבטאה בעולם כרצונו ותכליתו ית', אך התכלית עדיין לא היה שלם, כי כמוסבר, כשנשמה מתלבשת ומתגלה בגוף היא גם מצטמצמת, וא"ל לה להתבטא בכל כוחותיה העמוקים והעצומים, ועל דרך זה גם השכינה הק' ואור ה' שהופיע בעולם היה עדיין אור מצומצם לפי ערך הנבראים.

ודווקא כשהשכינה הסתלקה והבית נחרב, עם כל הצער על

בסוף מסכת תענית, בתוך הסוגיא העוסקת בפורעניות וצבירת של כלל ישראל והתעניות שנקבעו עליהם, מופיע שם באמצע הסוגיא מאמר חז"ל מופלא, אשר נראה כמי שאינו כלל ממין העניין: **"אמר רב יהודה אמר רב כשם שמשכננו אב ממעטין בשמחה, כך משכננו אדר מרבין בשמחה"**. מה עניין שמחת אדר בתוך סוגיית הפורעניות והתעניות? וגם עצם נוסח ההתבטאות של חז"ל 'כשם המיעוט של אב כך הריבוי של אדר' תמוה מאד ואומר דרשני, כי מי שקנה קצת את המבט הנכון על דברי חז"ל כפי שלימדו רבינו האריז"ל והמהר"ל ומאורי החסידות, הרי יודע כי בדברי חז"ל הקדושים אין התנסחויות או משחקי מילים ח"ו לשם תפארת המליצה, ואם חז"ל קישרו כאן את ריבוי השמחה באדר למיעוט השמחה באב זה בהכרח מורה על שייכות מסויימת ביניהם, ומפליא הדבר, מה השייכות בין שני ההפכיים הללו?

ומתוך התמיהות האלו נבוא להציץ בס"ד אל עומק עניין ימי בין המצרים, ואל האור הגנוז בהם, ללמוד קצת על החסיד'ישע גישה אל ימים אלו, אשר אם יש סלילים מסויימים רבות בעבודת האבלות וההשתתפות בצער השכינה הנורא של ימים אלו, עכ"ז ראו שהיה תוכו רצוף שמחה ואור פנימי, ואף ידועים התבטאויות מפליגות של צדיקים על האור העליון המיוחד המאיר דווקא בתוך חשכות הימים האלו.

א חורבן הבית כהסתלקות הנשמה

נבוא אם כן ראשית להתעמק קצת במהות עניין 'חורבן הבית' אשר רואים מהתאבלים.

ולאם בספרים הקדושים שעניין החורבן נמשל כמו מיתת אדם ופטירתו מן העולם. כי מה זה מיתה? הסתלקות הנשמה מן הכלי שלה - הגוף.

כל עוד שיש נשמה בגוף, יש לגוף המון כוחות, הוא רואה, שומע, מרגיש, שמח, מתענג, הוא חי, ולא רק לגוף טוב עם הנשמה המחיה אותו, אלא גם לנשמה עצמה טוב לה, כי הנשמה רוצה להתגלות כאן בעולם, לגלות את מציאות הש"ת כאן בעולם. (ובסוד של דברים טוב לנשמה מצד נוסף, כי כל עוד שהנשמה בגוף היא גם מקבלת מלמעלה מן תוספת אור עמוק שהיא אינה זוכה לזה ללא הגוף, ובסוד עניין איש ואשה זכו שכניה שרויה ביניהם, הדינו התגלות אלקות נוספת המופיעה במקום חיבור משפיע ומקבל, וכמו"כ כאשר הנשמה מתחברת עם הגוף ניתוסף בה מין אור טמיר ונעלם ואכמ"ל).

וברגע שהנשמה מסתלקת ממנה הגוף הופכת לפגר מת, חסר כל תוכן וחיות (לכד מוסטט חיותא הנשאת במקום עצם הלז, אשר ממנה תהיה חתיית המתים).

וכך ממש זה לגבי השכינה הק', שהיא כמו הנשמה הכללית של העולם הגשמי. כל עוד שהשכינה הק' היתה בעולם על מקומה בבית המקדש, העולם היה חי, השכינה הק' התגלתה בעולם בדרך הכלל בישראל באופן חי וממשי. אלפים מבני ישראל היו נביאי ה' שהשכינה דיברה מתוך גרונם ממש, ובפרט כאשר זכו לעלות לרגל שהיו שואבין רוח הקודש כפשוטו ממש, ובכלל כל צורת החיים של יהודי היה כשל חלק ה' חי בעולם, מכה השראת השכינה ששרתה בישראל. כאשר יהודי הניח תפלין או אכל מצה, הוא 'אמר' לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, זה היה בפועל ייחוד קודש בריך הוא ושכינתיה, והוא גם לא היה צריך להתכונן לפני כן ללמוד את הכוונות ואת האורות המושפעים על ידי המצווה, המצוה עצמה היתה גלויה בו כמציאות חיה עם כל אורותיה.

וכמו בנשמה בגוף שהתענוג ממציאות הנשמה, הוא לא רק לגוף אלא גם לנשמה שמבקשת להתגלות, ובנוסף לכך היא זוכה לתוספת אורה מכה חיבורה בגוף. כך כביכול גם **השכינה הק' יש לה שמחה ותענוג עצום כשהיא מתגלה למטה בקרב בני ישראל.**

רשימה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

עוד קודם כיאת המשיח, יהיו מתגלגלים בחוצות, ויבקשו ויאמרו: אלהה ואשובה אל אישי הראשון

הרה"ק היהודי הקדוש מפאסיסחא ז"ע (משנת היהודי הקדוש / עקבתא דמשיחא)

<p>נרבת הרה"ח ב"ר שמואל אהרן טורק שליט"א להגיל השמחה המפילה בחולות בני ובניו למול טוב</p>	<p>נרבת הרה"ח ח'ר' דוד גולדשמיד שליט"א להגיל הולדת בניו למול טוב</p>
--	---

אמונת צדיקים עד היכן?

אנה אבקשך

שאלות והתלבטויות בעבודת השי"ת

פלוני פגע בי, אני רוצה להתפייס איתו (א)

שפל ורשע ונבזה בעיניך מכף רגל ועד ראש, וכבר אינך רוצה להתחבר אליו בכלל. אתה לא רואה את הפגיעה ההיא כמעשה אחד שאפשר לדון בו, אלא כל האדם פסול.

ונמצא שיהיה קשה מאוד לשבת ולהתפייס, כי כשהאדם עצמו פסול בעיניך, אזי כל גישתו פסולה וכל דבריו פסולים בעיניך, ואם כן למה שתתרחש לשמוע שבפיו. אם אתה שונא אותו עצמו, קשה מאוד לומר שתוכל להתפייס איתו על מעשיו. וכאמור, הרמב"ם מדבר על "אחיך" ו"עמיתך", אך אם אין אתה רואה בו אחווה וחברות, קשה מאוד להתפייס.

מה גם, שגם אם תתפייס איתו על המעשה הספציפי הזה, יישאר ח"ו ריחוק ותיעוב ביניכם לתמיד, כי אתה מזלזל בו עצמו. והרי הקב"ה רוצה שיהיה חיבור בין יהודים, כי אנחנו באמת מציאות אחת של קומת נשמות ישראל, ועל ידי אחדותנו שורה שכינתו יתברך בתוכנו. והאמת היא שמצריך להגיע למצב הפוך, שהאדם מצד עצמו יהיה מאוד חביב ומוערך אצלנו, עד כדי כך שלא נרצה לאבד את הקשר והחיבורו בגלל מעשה הפגיעה הספציפי. דהיינו שיכאב לנו שיש כאן מעשה כלשהו שמפריד בין הדברים, ואז נוכל באמת להיפגש מתוך רצון להתפייס ולהתקרב, ואז גם נוכל לשוחח בפתיחות אודות הפגיעה הספציפית ולהסתכל על זה בלי שנאה אל הפוגע עצמו.

לכן צריך קודם כל, לפני שניגשים להתפייס, לשנות את המבט עליו, ולהכניס את הפגיעה עצמה לפרופורציות של פגיעה יחידה. לאמר: לא האדם שנוא עלי, מעשיו שנואים עליי. הם שהכאיבו לי והזיקו לי. יש כאן משהו שמפריד בינינו, ולא שאנחנו היינו רוצים להיות נפרדים.

ד. ואיך מגיעים לזה? כשמרבים לחשוב על מעלתו הגדולה.

א. על מעלתו המיתית: לשנן ולהרשיש בלב שהוא יהודי, חלק אלוך ממעל, בן של השי"ת, יש לו נשמה אלקית, הוא מהות אלקית. כמובן שאיש כזה חביב ומוערך עד מאוד, עד אין קץ ותכלה.

ב. על מעלתו הנראית במופעי: לחשוב על הדרך שבה מקיים תורה ומצוות, מתחן את ביתו, עוסק עם עצמו בכל מיני נקודות בעבודה, נלחם במלחמת הצניעות. לא אפשר לומר, שאם ח"ו! אומרים שפושעי ישראל מלאים מצרות, הרי כשרי ישראל מלאים מצוות כעולם ומלואו. והרי אין מציאות של יהודי בסביבה הקרובה שלנו שלא יהיו בו בלי סוף מעלות, מידות טובות, פעולות טובות, מלחמות יצור. ככל שתסתכל בחלקים היפים של שונאך תגלה עד כמה הוא בעל מעלה. ואם הכאבים כל כך מעוררים אותך שאתה לא מצליח לראות את זה, תסתכל במעלותיך, ותגלה שרבות מהן יש גם בו...

כשתבונן בכל האמור, ותגיע למסקנה שפלוני הוא בעל מעלה גדולה, אזי תפריד בין מעשה הפגיעה שכואב לך עד מאוד, לבין מהותו של הפוגע שחשובה לך עד מאוד. כי אם אתה רואה בו כל כך הרבה דברים טובים, לא ייתכן שבגלל המעשה הספציפי שהוא עשה לך הוא יהפוך לאדם פסול מעיקרו. אלא בהכרח הוא שהסכסוך הוא מקום כלשהו שאינו משקף את כל האדם עצמו. ואדרבה, זוהי עוולה להתייחס לאדם נפלא כאדם פסול בגלל פגיעה כלשהי שהוא פגע.

ה.

איך עושים זאת? איך מגלים פתאום את מעלות השונא...? הרי המחלוקת והכאבים מעוותים לפעמים את ההסתכלות עד שאי אפשר לראות שום טוב בו.

אחת הדרכים היא לשבת עם עצמך ולפרט לעצמך את כל הפעולות של שונאך. מה הוא עושה בסדר חייו, לכאורה מדובר בפעולות טכניות, אבל עד מהרה תגלה איך רוב פעולותיו הן לטובה ורוויי מעלות שחשובות.

אפשר גם להיעזר בפתק. תרשום מעלה אחר מעלה אחר מעלה, עד שיצטבר לנגד עיניך הרבה מעלות נפלאות.

וכמובן שגם להיעזר בחבר טוב. זו לא בושה להודות בכך שאני, במקום של פגוע ונעלב, לא יכול לסמוך על עצמי בהערכת פלוני. כי אני כאוב. למרות שאני יודע שכל יהודי מלא מצוות ומעלות טובות כרימון, אני עיוור מלאות זאת בגלל הכאב. ולכן דווקא החבר שאין לו את הכאב הזה, יכול להעמיד אותי על מקומי ולהראות לי את מעלותיו של פלוני.

אחרי שבינית את המבט הכללי על החברך, אפשר להקדים לשלב הטיפול במקום הכאב הספציפי עצמו, שבנוגע לזה צריך להקדים את הדבר היסודי השני, ועל כך בגלגול הבא בעז"ה.

שאלה:

יש מישהו שפגע בי מאוד, ושוררת עכשיו שנאה ומחלוקת גדולה בינינו. אני יודע שזה לא טוב לי ולא טוב לו וזה מפריע מהריע השאת השכינה, אבל השנאה הגדולה היא: איך מתפייס? הרי זה כואב לי מאוד. קשה לי מאוד לסלוח לו, והוא כמובן מצדו לא מנסה לפייס אותי... איך אני מצליח לגרום לי ולו להתפייס יחד?

תשובה:

א.

בעצם, התשובה לכך פשוטה מאוד ונמצאת בדברי הרמב"ם הידועים בהלכות דעות, שמפרש שם את הלאו "לא תשנא את אחיך בלבבך ולא תשא עליו חטא הוכח תוכיח את עמיתך", שהכוונה היא שאסור לאדם לשנוא את חברו בלב ולשתוק, אלא אדרבה "מצוה עליו להודיעו ולומר לו למה עשית לי וכך ולמה חטאת לי בדבר פלוני".

ואם מדברי הרמב"ם נראה שזה רק כדי שלא תהיה השנאה בלב, אבל שהבעש"ט הקדוש מוסיף ומבאר שאף אם אין שנאה בלב, הרי מדחיקים את השנאה ומתעלמים ממנה, אי אפשר להחזיר את האהבה בלי שמוציאים את הכאב.

הבעש"ט הקדוש אומר זאת לגבי יסורים, שמהותם היא שהקב"ה בכיכול כואב על החטאים שיהודי עשה נגדו ח"ו, ורוצה להחזיר את האהבה ליהודי, אזי אין דרך אחרת להחזיר את האהבה אלא על ידי יסורים רח"ל, שבכך הוא מבטא בכיכול כאבו לאמר: "למה עשית לי כך וכך ולמה חטאת לי בדבר פלוני", ואזי אפשר להחזיר את האהבה (נתיבא בעבר במדור "ידינו חסידות").

כי אי אפשר להפסיק מחלוקת ולחדש את האהבה כשביכרתי הלב שוכנת שנאה שלא נפתחה ומעיק כאב שלא דובר עליו. אי אפשר להתעלם מזה ו"לפתוח מחדש", אלא צריך להוציא את הכאב, להניח את המריבה על השולחן, לנסות להבין מה הייתה הפגיעה, להתפייס, ורק אז אפשר לחדש את האהבה.

וזהו בעצם כל מה שהתשובה לשאלתך. היפגש עם שונאך והוציאו כל אחד את כל מה שיש בלבו. הניחו הכל את השולחן, פנים בפנים. דברו על זה היטב. בן זמני תוכלו עד כדי כשרי להחזיר את קשר הידידות ביניכם בעז"ה!

ב.

אלא שכדי שדבר זה אכן ייעשה כראוי ונכון, ויביא את התועלת הרצויה, עלינו להוסיף ולהרחיב בצורת הפגישה הזאת מעליך לקבוע עם שונאך ולשם ההתפייסות.

הכלל הראשון והיסודי בדבר, זה המטרה בפגישה הזאת צריכה להיות דווקא להתפייס ולהתקרב בחזרה. ולא "להראות לו את צדקתי", ו"לחת לו להבין כמה הכאיב לי"...

משום שאדרבה, אם המטרה תהיה להוכיח את צדקתך וכאבך, כי אז הוא יהיה עסוק להוכיח את צדקתו וכאבו, והתוצאה - שאי אפשר לצפות מראש כמה קשה תהיה - היא דווקא התרפת המחלוקת והפגיעות וההעלבות כהנה וכהנה היי. ורואים בחוש, שבעלי ריב המתווכחים מתוך בקשת צדוקה, הם מחרפים הרבה יותר את הכאבים והמחלוקות. כי כשאדם אומר את הכאב, ורואה איך פלוני לא מביא אותו, ואז רק מתחזק ומתעצם עוד יותר, והכאבים מתגברים והשנאה והריחוק בעקבותיהם.

ונמצא שלפעמים אנשים חושבים שהם רוצים לקיים את דברי הרמב"ם, ולמעשה זוהי סכנה גדולה, והם רק מחרפים את המחלוקת, והיא מתפשטת. ואילו היו מחזיקים את שנאתם בלבם כבר היה טוב יותר.

אולם האמת היא, שדברי הרמב"ם מתבססים קודם כל על "לא תשנא את אחיך בלבבך, הוכח תוכיח את עמיתך", שקולט שמדובר כאן באח אהוב חבר ועמית, וכל המטרה היא לרצות ולהתפייס ולהתקרב. כי אז אכן תביא הוצאת הכאב החוצה לפיוס ותיקון חיבור ואהבה. מה שאין כן בייחוס של אחד מנסה להוכיח צדקתו.

ג.

ומכאן ניגש לשני דברים יסודיים שאתה צריך להקדים לפני שאתה ניגש לפגישתך עם שונאך.

הדבר הראשון הוא, שאתה צריך לשנות את המבט עליו.

כי בדרך כלל, המריבה מסלפת את כל המבט של הנפגע על הפוגע. זאת אומרת, אתה כבר לא רואה רק את הפגיעה ההיא, אלא בכללות, כל האדם ההוא נפסל והפך להיות לימאות פסולה. הלה כבר אדם

הקדוש והטהור ר' דוד לייקע'ס שליט"א תלמיד הבעש"ט ז"ע וחונתו של רבינו שליט"א בעירונו, שלח שליח אל רבינו הקדוש שליט"א שעתיד הוא לבוא אליו לביקור בעוה"ש"ת ביום שלישי שבבוע הבעש"ט. המילים הדמיוע המילים את עיניהם של החסידים, ולבם ניתר בהתרגשות גודשת.

"תלמידו של הבעש"ט הק' 'בוא הננו! מי האמן כזאת!' מלמלו זה לזה את התרגשותם.

עבר השמועה המריעה החליפה פיות ואזניים, עד שהצהילה את העיירה כולה מקטנה ועד גדולה, ללא השאיר יוצא מן הכלל.

חסידים ואנשי מעשה החלו כבר לטפוח ברטט את הימים, ואף נשים באהל וילדי ובחורי חמד, גם הם להיגו וסחו ברגש קדוש. "אשרי העיניים שיראו את העיניים שראו את הבעש"ט הקדוש" ריננו כולם.

בהמשך הפגיעה בעיירה שמועה נוספת מבית המשבי"ק שסיפרה כי המגיד הקדוש מטשערנאביל מתכונן לצאת לדרך בבוקרו של יום שלישי לקבל את פני חותנו הקדוש עלי דרך. שדי היה בשמועה זו לא להותיר עגלון פנוי אחד בכל טשערנאביל והגלילות ליום השלישי בהיות הבוקר.

חשכת האשמורת של יום השלישי ברחוב המוביל ליציאה מהעיירה האיר כאור יום, עשרות חסידים עם לבבות המים פנים קורנות ופיות נוספים מטבילת טהרה, עמדו שם והצטופפו סביב העגלות המלאות, מנסים להתמקח עם העגלונים שכבר ביקשו כל רגע לשעוט אל הדרך, כשעניניהם תרות אחרי פינה פנויה בתוך העגלה מעליה או מסביבה, איפה שניתן עדיין להניח פרסת רגל בין חריהם, לקחת אבר כיונה ולעוף ולראות בזיו פני הצדיק.

אט אט התגמשו ביניהם העגלונים הכעוסים והחסידים, חלקם עלו להצטופף על הסדקים הפנויים של העגלות, וחלקם השלימו להתנגדות העגלונים בהרכנת ראש וחזרו העירה, והעגלות החלו לצאת לדרך.

קפצה העגלה ורעדה בשבילי העפר הבלתי סלולים, ולבבות החסידים קפצו ורעדו עוד יותר כשעם כל פרסה המצמצמת יותר את המרחק שביניהם לבין הצדיק, פירכוסיה השתוקקות והיראה הולכים וגוברים.

לפתע אחרי כמה שעות נסיעה הרעידה שגת התרגשות את העגלה. "הצדיק הוא כאן!"

הנוסעים הצעירים שישבו בקידמת העגלה והבחינו ראשונה במרכבה הבאה מהכיוון הנגדי, המתקדמת לקראתם קפצו מן העגלה בבת אחת, כשגופם של שאר הנוסעים נשטף בזעה קרה מחרדת קודש מוחשית. הם לא היו מוכנים לכך. כנראה עגלתו של רבם הק' מטשערנאביל התמהמהה משהו, והנה יפגשו הם לבד בצדיק הנורא. הם התעשתו מהרה, יצאו מהעגלה והחלו לצעוד לקראת הצדיק בבושה ופחד.

העגלון של הרה"ק ר' דוד שראה את החסידים הצועדים מולו, הוריע תיכף להרה"ק על המתרחש, הרה"ק הורה לו לעצור ולקרוא אותם אלי.

בברכיים נוקשות ובחרדה משתקת התקרבו קבוצת החסידים ונעמדו מול הצדיק.

"מי אתם? ומאין אתם?" פתח הרה"ק ושאל.

"תלמידי טשערנאביל אנו, תלמידים לרבינו הקדוש ר' מרדכי שיחה חתנו של רבינו" נענו ברעדה.

הרה"ק סקר אותם בעיניו הקדושות, כשהפחד והבושה של החסידים מתעצם עד כלות. "תלמידים אתם, אוהו" אמר הרה"ק ספק לעצמו ספק לחסידים הרועדים.

"האם מאמינים אתם בברכס" שאל.

עתה נאלמו דום. בשברון לב של חסידים לא ענו מאומה. עמלים הם על האמונה, אך מי פתי יועיל עד עצמו לפני הצדיק כי אכן מאמין הוא? "הבה אספר לכם מה היא אמונה" לא חיכה הרה"ק לתשובתם ופתח וסיפר:

"כשישבתי אצל מורי הקדוש הבעש"ט ז"ע, אירע שהארכנו בסעודה שלישית ותפילת ערבית יותר מהרגיל, ולאחר מכן אף נשארנו בביהמ"ד לסעודת מלוא מלכה. לפתע פנה אלי מורי הבעש"ט ואמר: 'ידו תן כסף למי דבש'.

"ידעתי בבירור כי אין בידי כסף, הרי איך יהיה בידי דבר מוקצה כל שהיא כשעניין לא יצאתי מביהמ"ד מצאת השבת, אך לא היססתי בכלל, והכנסתי תיכף את ידי אל כיסי באמונה פשוטה ברבי הקדוש שהעולם כולו ניזון בשבילו, ואכן כן, מצאתי שם זהוב אחד, שידעתי בבירור שהוא לא היה שם לפני כן."

"תדעו לכם: אמונה היא המשכה, בכח האמונה ממשכים את ההשפעה". סיים הרה"ק את דבריו לחסידים הנרגשים.

מקור: סיפורים ומאמרים יקרים